Crucea - crimă sau jertfă mitologică?

Ideea-cheie:
Crucea poate fi privită în două moduri total diferite:
(1) ca un act de violență comis de oameni împotriva unui om drept – profetic, documentat și clar;
(2) sau ca o jertfă planificată de un Zeu care „plătește" în locul păcătoșilor – o viziune mitologică, ruptă de responsabilitatea morală a celor implicați.

Aceste două interpretări nu pot coexista. Ori a fost o crimă a lumii, ori o jertfă impusă de Cer.

1. Ce se întâmplă de fapt în Evanghelii?

Isus este arestat, acuzat pe nedrept, condamnat de liderii religioși și executat de puterea politică. Toate mărturiile converg asupra unui fapt simplu: a fost omorât pentru că a spus Adevărul.

- Nu s-a apărat prin forță.
- Nu a cerut să fie salvat.
- Nu a făcut nicio mișcare religioasă de tip ritualic.
- A acceptat nedreptatea, fără să o valideze.

Toți cei implicați știu că este o crimă:

- Pilat spune: „N-am găsit nici o vină în El."
- Mulțimile cer moartea nu pentru o vină legală, ci din teamă și manipulare.
- Ucenicii nu o prezintă ca pe o jertfă religioasă, ci ca pe o trădare a poporului împotriva Unsului Său.

În logica profetică a VT:

- Unsul este respins (Isaia 53),
- Unsul este stârpit „fără vină" (Daniel 9:26),
- Dar crima este a lumii, nu o „lucrare divină".

Aceasta este mesajul: crucea este o crimă, nu un ritual.

2. Ce face Pavel? Inversează raportul: crima devine jertfă

În teologia paulină:

- Moartea lui Isus nu mai este despre ce a făcut lumea,
- Ci despre ce a vrut Dumnezeu.

Galateni 3:13: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi."
Romani 8:32: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți..."

Aici, nu mai vedem:

- nici responsabilitatea liderilor religioși,
- nici vinovăția mulțimilor,
- nici lipsa de reacție a Imperiului Roman.

Ci vedem:

- un Dumnezeu care „nu cruță",
- un Fiu care „se dă pe Sine însuși",
- și o logică de „substituție sacrificială".

Aceasta este logica mitului, nu a profeției:

- Zeul trebuie să fie „satisfăcut" prin sânge.
- Pedeapsa cade pe un nevinovat „pentru" vinovați.
- Crima devine condiție a mântuirii – și nu mai poate fi numită crimă.

3. Aceasta e mitologie clasică: suferința eroului divin

Mitologia greacă este plină de exemple:

- Prometeu aduce focul omenirii și este înlănțuit pentru asta.
- Orfeu coboară în Infern pentru dragostea unei muritoare și este sfâșiat.
- Heracles se sacrifică pentru oameni și este zeificat.

Logica este aceeași:

- Zeul face ceva pentru muritori.
- Ceilalți zei se supără.
- El este pedepsit și apoi glorificat.

Aceasta este imaginea paulină a crucii:

- Isus moare nu pentru că lumea l-a respins, ci pentru că „așa a vrut Tatăl”.
- Moartea devine plan divin, nu crimă omenească.
- Jertfa sa nu mai denunță răul, ci „îl împlinește”.

Practic, Isus moare pentru a mulțumi o Justiție cerească – nu pentru a demasca nedreptatea pământească.

4. Ce se pierde dacă acceptăm jertfa mitologică?

Totul.

- Se pierde responsabilitatea omului. Dacă Dumnezeu l-a vrut mort, atunci nimeni nu mai e vinovat.
- Se pierde mesajul Unsului.Nu mai contează ce a spus, ce a făcut, ce a ales – tot ce contează e că a murit.
- Se pierde speranța profetică. Dacă Unsul a venit să moară, nu să învingă răul prin adevăr, atunci totul este deja stabilit, predestinat.

Crima se transformă în instrument de mântuire.

Justiția devine blestem.
Și Dumnezeu devine autorul morții Unsului.

5. Ce spune VT despre astfel de jertfe?

Isaia 1:11: „Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre? Zice Domnul... Nu vreau sângele taurilor și al mieilor...”

Mica 6:6-8: „Cu ce voi veni înaintea Domnului? ... Să vin cu ardere de tot?... Să dau eu întâiul meu născut pentru păcatul meu? Nu! Ți s-a arătat, omule, ce este bine: să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău.”

Dumnezeul VT nu are nevoie de sânge, ci de dreptate, adevăr și supunere conștientă.

6. Crucea – punctul culminant al confruntării dintre Bine și Rău

În realitate, crucea este:

- o crimă a unei lumi religioase și politice împotriva unui Om care a spus Adevărul.
- dovada că lumea a ales Răul în locul Binelui.

- momentul în care Unsul refuză să se salveze cu forța și acceptă consecințele fidelității față de Dumnezeu.

Prin aceasta, Unsul zdrobește capul șarpelui:

- nu prin sângele Său,
- ci prin refuzul de a minți, de a face compromis, de a se salva pe Sine.

Nu sângele salvează, ci adevărul pe care l-a spus și alegerea pe care a făcut-o.

7. Concluzie: între profeție și mit, trebuie ales un drum

Dacă acceptăm că crucea este jertfă planificată:

- Unsul nu este liber.
- Dumnezeu este complice.
- Oamenii nu sunt vinovați.

Dacă înțelegem crucea ca rezultat al alegerii morale a Unsuluișsi al respingerii lui de către lume:

- Unsul devine reprezentantul suprem al Binelui.
- Dumnezeu este Drept, nu Sângeros.
- Oamenii sunt chemați să aleagă – și să se întoarcă de la nedreptate.